

Sygn. akt I C 643/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Lucyna Szeredy

po rozpoznaniu 26 września 2018 r. w J.

sprawy z powództwa Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko P. L.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 643/18 upr.

Uzasadnienie wyroku zaocznego z dnia 26 września 2018 r.

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego P. L. kwoty 1.297,83 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z 11.01.2018 r. zawartej z (...) sp. z o.o. nabył przysługującą wobec pozwanego wierzytelność pieniężną, wynikającą z umowy pożyczki o nr (...) z dnia 14.04.2014 r. Zadłużenie wynikające z tej umowy nie zostało przez pozwanego uregulowane. Potwierdzeniem istnienia zadłużenia jest natomiast wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu.

Pozwany, będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy, nie stawił się na nią, ani nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. zawarł w dniu 19 września 2017 r. umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z (...) sp. z o.o. w W. (dowód: kserokopia wyciągu z umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dn.19 września 2017 r. -k.8-11).

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, wystawionym przez powoda w dniu 14.05.2018 r. ujęta jest wierzytelność wobec P. L. w kwocie 997 zł tytułem należności głównej oraz odsetek w kwocie 300,83 zł - ze wskazaniem, że podstawą nabycia tej wierzytelności jest umowa przelewu z 11.01.2018 r.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr s/144/39/ (...) z dn. 14.05.2018 r. – k.7).

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o przedłożone dokumenty oraz potwierdzone za zgodność z oryginałem - ich kserokopie. Ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony, nie budziły też wątpliwości Sądu jako miarodajny materiał dowodowy. Przedłożony w sprawie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, w myśl art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, Sąd ocenił jako dowód prywatny (art. 245 k.p.c.), potwierdzający, że osoba, która go podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie.

Wobec nieprzedłożenia umowy przelewu, na jaką powód powołuje się w pozwie tj. umowy z dnia 11.01.2018 r. oraz żadnych dokumentów dotyczących treści stosunku prawnego pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem, nie stanowią podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w sprawie twierdzenia powoda o istnieniu wymagalnej wierzytelności wobec pozwanego w wysokości wskazanej w pozwie.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Żądanie powoda opiera się na fakcie skutecznego nabycia wymagalnej wierzytelności przysługującej cedentowi wobec pozwanego P. L..

Powód nie wykazał tymczasem, ani podstawy zobowiązania pozwanego, ani własnej legitymacji w sprawie. Nie przedłożył bowiem jakichkolwiek dokumentów na okoliczność zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki, która miałaby stanowić źródło dochodzonego zobowiązania, jak też nie wykazał faktu wstąpienia w prawa zbywcy wierzytelności przysługującej wobec pozwanego.

W szczególności, w materiale dowodowym brak umowy przelewu, z której powód wywodzi swoją legitymację w procesie. Dołączony bowiem został wyciąg z umowy przelewu datowanej na 19.09.2017 r. oraz wyciąg z załącznika do innej umowy – datowanej na 11.01.2018 r. Oczywistym jest, że wyciąg ten jako stanowiący integralną część samej umowy przelewu nie może samoistnie stanowić dowodu nabycia ujętej w nim wierzytelności.

W sytuacji jednak, kiedy powód nie przedstawił żadnych dokumentów pozwalających ustalić treść pierwotnego zobowiązania pozwanego, roszczenie powoda - zarówno co do należności głównej, jak i odsetek - nie poddaje się jakiegokolwiek weryfikacji. Nie stanowi w tym zakresie dostatecznego dowodu oświadczenie zawarte w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Dowód w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych jest dokumentem prywatnym powodowego funduszu, który – zgodnie z art. 245 k.p.c. – stanowi jedynie dowód tego, że osoba, które go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (tekst jednolity Dz.U.2014.157) wprost pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym.

Nie kwestionując faktu, że wyciąg funduszu - co do zasady - może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, należało mieć na względzie, że jego materialna moc zależy jednak od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) (vide: (...)). Z uwagi na nieprzedłożenie jakichkolwiek dowodów odnoszących się do stosunku pierwotnego pomiędzy cedentem a pozwanym, Sąd nie ma możliwości weryfikacji kwoty ujętej przez powoda w wyciągu.

Brak dostatecznej inicjatywy dowodowej powoda prowadził Sąd do uznania niezasadności zgłoszonego powództwa.

Co istotne, na gruncie art. 339§2 k.p.c. przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1958 r.,(...) Lex nr 115574, wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 15 września 1967 r., (...) Lex nr 707, z dnia 15 marca 1996 r., (...), Lex nr 24031, z dnia 6 czerwca 1997 r., (...), Prok. i Pr. - wkładka (...) s. 44, z dnia 31 marca 1999 r., (...), Lex nr 37430). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności, brak jest podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym powództwo oddala (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 czerwca 1972 r., (...), Lex nr 7094).

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 720 k.c. i 509 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.